

Beijing (dag 6)

Vandaag gaan we naar de tempel van de hemel, deze ligt in het midden van één der drukst bezochte parken van de stad. De bende van Heylen groeit aan, we nemen immers Lieselot (de wielrenster), Leen Dom en Ilse op sleeptouw. Leen, die we al kennen van vroegere verhalen mocht mee naar China als oefenpartner van Ilse en omdat het zo'n brave is mag ze nu mee met ons.

We nemen de metro, dat kennen we al een beetje, enkel zien dat we niemand verliezen en op voorhand afspreken de hoeveelste halte we er uit moeten. Wim vertelde me onderweg, toen de mensen van het Olympisch comité de stad keurden, opmerkten dat het gras niet zo groen was. Geen probleem, met wat spuitbussen verf en kunstgras was dit verholpen, inderdaad voor alles hebben ze wel een oplossing, hoe raar die ook mag zijn.

De zon schijnt hevig en voor het eerst is de lucht mooi blauw. Het complex bestaat uit drie delen, omringd door een groot park, waar de Chinezen graag vertoeven om te verpozen. Het park is ook geliefd door muzikanten en acrobaten laten hun kunstjes zien, sport en spel (een soort domino) zijn ook van de partij.

Het is een rituele plek waar de vroegere keizers offerden aan hun voorouders om een goede oogst te bekomen. Eerst is er het Gewelf van de Hemel, een grote zaal, waar zich plaquettes (gedenkstenen) van de voorouders bevinden. Wat vooral onze interesse trekt is de muur rond het gebouw, namelijk de echomuur. Als je aan de ene zijde iets fluistert hoor je het aan de andere zijde, ik heb het eens geprobeerd doch kreeg steeds als antwoord Wō bū dǒng (ik begrijp het niet). Lieselot is niet te schatten, zoals die het kan uitleggen, die zwijgt geen minuut. Spijtig genoeg was ze 44ste, oei twee vieren, één vier brengt zelfs ongeluk, doch je moet Chinees denken, vier plus vier is acht, dat is dan weer een geluksgetal, in Londen wordt dat dus een medaille.

We begeven ons verder langs een marmeren weg naar het Altaar van de Hemel, het bestaat uit een stenen terras van drie niveaus, die omringd worden door twee muren, de binnenste een ronde en de buitenste een vierkante muur. Het altaar bestaat uit stenen platen, de binnenste ring uit negen stenen (negen is het hoogste oneven getal en wordt aanzien als een keizerlijk getal). De andere ringen uit veelvoud van negen (18, 27 enz). In het midden van het bovenste niveau is er een grote stenen plaat (deze steen wordt door de Chinezen beschouwd als de heiligste plek in China) als je hierop staat, klinkt uw stem luider dan die van de mensen rondom u (dit komt doordat de echo wordt tegengehouden door de balustrades). Nonkel Jos wou hier één van zijn beroemdste redevoeringen houden, doch dit werd afgelast wegens teveel wachtenden voor hem.

Het middelpunt van de tempel is de Gebedshal voor goede oogsten, dit gebouw staat op een marmeren terras, bestaande uit drie niveaus, elk niveau omringd door balustrades. Het spitse dak bestaat eveneens uit drie niveaus (dit bevat 50.000 blauw geglazuurde dakpannen), boven prijkt een gouden punt. In de hal staan 4 enorme pilaren van elk 20 meter hoog, die de vier seizoenen voorstellen.

Wie zien we daar? Bekend volk in elk geval, Sven en Ellen van ATV, ze komen Ilse nog eens interviewen. Waar ze vandaan kwamen weet ik niet, maar Sven werd omringd door enkele Chinezen die teken deden dat ze niet mochten filmen. Gelukkig was Wim erbij om de zaak op te lossen, een telefax zenden naar één of ander Ministerie en het was in orde, oef. We beginnen de camera al wat gewoon te worden, een pluim voor het geleverde werk van Sven en Ellen. Thuis was het inderdaad nog nagenieten van de filmpjes die vier weken op nummer één stonden (en als je dit niet gelooft dan maak ik u...)

Alf, Filip en Jos zijn niet voor niets naar het Holland Heineken Huis geweest. We zenden de eerste twee dan ook op pad om kaarten te bemachtigen voor de "Beach Volley", een taak die ze met veel plezier aanvaarden. Lieselot, Ilse en Leen hadden nog andere verplichtingen, wij spreken af met Wim, hij gaat zoals gewoonlijk op zoek naar een restaurant en wij wandelen nog wat door het park. Komen we daar ineens twee mannen tegen met ongeveer twintig vrouwen (van het naaikransje of zo), allen mooi uitgedost, witte broek en geel T-shirt, vermits wij ook onze Heylen uitrusting droegen, moest er verbreederd worden, dus eerst een groepsfoto. Met de nodige gebaren leggen we uit dat Ilse diverse

medailles gehaald heeft, dus nog eens allemaal afzonderlijk met Ilse op de foto, en ondertussen maar zingen en roepen, ongelooflijk, maar wel een plezier om eens mee te maken.

Wim heeft een volks restaurant uitgekozen om eens tussen de gewone Chinezen te zitten. Het viel op dat ook kleinere kinderen met stokjes eten, doch als ze het moeilijk hebben heeft moeder een klein etui bij met daarin... ja, ja, mes en vork. In een gezellige "coffee shop" wachten we op Alf en Filip. Deze zijn erin geslaagd om 12 kaarten op de kop te tikken voor vanavond (ja, één meer voor Leen, vermits dat zo'n brave is nemen we die nog eens mee).

Er wordt besloten om een taxi te nemen, om zeker op tijd aan te komen. Het stadion ligt midden in een groot park. Spijtig genoeg zijn we elkaar uit het oog verloren. Ha, we zijn er als eerste (dat denken we toch). Na een kwartiertje besluiten we om binnen te gaan, tien minuutjes stappen en we staan voor de ingang van het stadion, niemand te zien en de eerste wedstrijd is juist gedaan, wat nu? Om een hoge telefoonrekening te besparen belt Oswald naar Ilse, Ilse naar Marijntje en zij belt ons op. Ze staan aan een andere ingang, terug een taxi in, eventjes blokje rond rijden en de groep is weer samen. Wisten wij dat er zes ingangen waren, kies maar eens de juiste. Na een kwartiertje stappen komen we aan het stadion (vijfhonderd meter naar rechts was de ingang waar wij daarvoor stonden).

Een overvol stadion, om alle plaatsen volzet te krijgen zijn er ook veel Chinese kinderen, per groep dragen ze witte, blauwe, rode T-shirts, een kleurrijk spektakel, er is enorm veel lawaai, muziek klinkt uit de boxen en de speaker zwijgt geen minuut (dat zal hij van Lieselot geleerd hebben). Vier wedstrijden hebben we gezien, bij elk punt dat men scoort wordt er geroepen en gezongen. Tussen de wedstrijden en tijdens de breaks verschijnen er een tiental schaars geklede dames (heren, ik kan u verzekeren dat er enkele welgevormde exemplaren bijliepen) die dansen op disco muziek. Ambiance gegarandeerd! Wim vertelt ons dat dit vijf jaar geleden niet denkbaar was in China, als hij aan een plaatselijke schone vraagt of zij daar niet wou staan, krijgen we een volmondig bushi (neen). De danseressen zijn dan ook meestal buitenlandse studentes. Toen ik Leen vroeg of dit misschien iets was om wat meer volk te lokken naar het judo was haar antwoord kort en bondig: bushi.

Alf zorgt voor de nodige drank om de kelen te smeren en Wim trakteert ons op Chinese koekjes (best lekker). Soms stoppen de spelers en wijzen naar de grond. Eén der vrijwilligers stormt dan het terrein op, gewapend met een schepnet. Inderdaad, geregeld vallen er sprinkhanen naar beneden, deze worden gevangen in het net, aan de zijkant wordt er een putje gemaakt in het zand, sprinkhaan erin en zand erover. Dat zal zijn schoofzakje zijn voor de volgende dag. Of dit nu een Olympische sport is of niet laat ik in het midden (als je in mul zand voetbalt, is dit na een kwartiertje best vermoeiend) maar ik heb er toch mijn twijfels over.

Aan alles komt een eind, zo ook aan dit spektakel. De kinderen verlaten de tribunes en buiten vormen ze een rij per twee, met elk een drankje en een postkaartje in de hand. Die zullen heel wat te vertellen hebben thuis, wij ook. De vrijwilligers staan ook allemaal mooi op een rijtje, Filip gaat er zelfs tussen staan, na een fluitsignaal lopen ze allen naar de tribunes om alles op te ruimen, Filip niet. Die heeft een beter idee, of we eens een kijkje willen nemen in het Holland Heineken Huis? Hierop is het antwoord shi (ja). We nemen afscheid van Leen, voor haar was de dag lang genoeg geweest.

Je kunt het Holland Heineken Huis al van ver zien, grote lichtbundels schijnen naar de hemel. Zonder veel problemen geraken we binnen, enkel ons paspoort laten zien. Men heeft een geweldig groot gebouw gehoord, met diverse zalen. In de grootste zaal speelt er elke avond een groep en als ze een medaille halen is het daar "volle bak", dan danst zelfs prins Willem Alexander op het podium. Wij blijven wat verder van het podium staan, de jeugd echter (Véronique, Veerle en tante Lieve) staan al vooraan mee te dansen. Wegens te veel lawaai zoeken we buiten een rustiger plaatsje op. Er staat zelfs een hamburgerkraam en een frietkot, alles hebben ze daar voor hun supporters, dat is wat anders, hier kunnen de Belgen nog wat van leren. Je geraakt ook direct aan de praat met iedereen, het mag ook al eens gezegd worden, toffe gasten die Hollanders.

Om 02.00 u sluiten ze, de dag was lang en we hebben weer veel gedaan, er rest ons maar één ding, ons hotel opzoeken en slapen.

P.S.: we ontvingen nog een sms van Leen: "Ben goed in mijn hotel geraakt, bedankt voor deze leuke dag". Ik heb toch al eens gezegd, geloof ik, dat het een brave is, nietwaar?